

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk

Sagsnr.
2021 - 429

Doknr.
375303

Dato
10-02-2021

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 12. januar 2021 stillet følgende spørgsmål nr. 208 (alm. del) til social- og ældreministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 208:

”I forlængelse af artiklen ”Thomas med muskelsvind har fået døgnhjælp i 10 år og nu vil kommunen fjerne den”, bragt på tv2ostjylland.dk den 11. januar 2021 er ministeren da fortsat af den holdning, at der ikke er behov for en retssikkerhedsfond, som ministeren afviste under førstebehandlingen af beslutningsforslag nr. B 49 om ny retssikkerhedsfond på handicapområdet og opsættende virkning ved klage (SOU, folketingsåret 2020-2021)?”

Svar:

Det gør stort indtryk på mig at læse historien om Thomas Krysiza, som spørgeren refererer til, og fornemme den afmagt, han føler over for kommunens afgørelser. Jeg kan ikke udtale mig om den konkrete sag, men hans historie bekymrer mig. Ikke blot på grund af hans situation i sig selv, men fordi hans historie desværre er en af alt for mange, hvor det, der skulle være et samarbejde med kommunen om at finde løsninger, der giver livskvalitet, i stedet opleves af borgeren som en opslidende kamp.

Jeg ville ønske, at vi hurtigt og effektivt kunne løse retssikkerhedsproblemerne i kommunernes sagsbehandling på handicapområdet og sikre, at alle borgere oplever kommunen som en medspiller, de har tillid til. Men som jeg sagde ved Folketingets første behandling af beslutningsforslag B 49 om ny retssikkerhedsfond på handicapområdet og opsættende virkning ved klage, så tror jeg ikke på, at vi løser problemerne ved at bruge økonomisk straf over for kommuner, der i forvejen er pressede på økonomien.

Etablering af en retssikkerhedsfond vil have store økonomiske konsekvenser samtidig med, at det er tvivlsomt, hvorvidt ”økonomisk straf” overhovedet vil have en incitamentsvirkning, der får kommunerne til at træffe flere rigtige afgørelser. For løbende kontante ydelser, som f.eks. merudgifter, er det således sådan i dag, at kommunen skal udbetale ydelsen med tilbagevirkende kraft, hvis de har truffet en forkert afgørelse, men omgørelsesprocenten i sager om løbende kontante ydelser adskiller sig ikke markant fra omgørelsesprocenten i øvrigt. Der ses altså ikke nogen incitamentsvirkning.

Det er min opfattelse, at vi ikke opnår bedre retssikkerhed ved at straffe kommuner, der i forvejen er pressede på økonomien. Vi opnår bedre retssikkerhed ved for det første at holde politisk fokus på, at det skal blive bedre. Det er et fokus, der ikke kun og ikke primært skal komme fra Folketinget og regeringen, men i langt højere grad skal komme fra de politisk valgte i den enkelte kommunalbestyrelse. Lokalpolitikere skal forholde sig aktivt til Ankestyrelsens omgørelsesprocenter og til borgernes oplevelse af

samarbejdet med kommunen. Og de skal kræve kulturændringer, så den forvaltning, som de har ansvaret for, sætter borgernes livskvalitet i centrum.

For det andet opnår vi bedre retssikkerhed ved at sikre kommunerne bedre økonomiske vilkår til at løfte opgaven. Det har denne regering gjort i to på hinanden følgende kommuneøkonomiaftaler.

For det tredje opnår vi bedre retssikkerhed ved at støtte kommunerne, alt det vi kan. Succeskriteriet skal være, at borgeren får den rigtige afgørelse første gang og oplever, at der er en dialog om finde løsninger, der sikrer borgerens livskvalitet.

Frem for at få et mindre beløb i compensation fra en retssikkerhedsfond efter et langt klageforløb har den enkelte borger brug for den rigtige afgørelse første gang. Der er brug for tillid til, at kommunen træffer den rigtige afgørelse i dialog med borgeren om løsninger, der giver livskvalitet. Det skal vi tage politisk ansvar for, sikre midlerne til og støtte kommunerne i at opnå.

Med venlig hilsen

Astrid Krag